

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 256. szám

2014. április

Nagypénteki ima

Uram, csúfoltak,
Kínoztak Téged
Aki szerettél
Minden szenvedőt.
Szegekkel vert a
Világ keresztre,
Aki mindig csak
Vigasztaltad őt.

Mi jót is tettem
Én a világnak,
Sok-sok napomon?
Csúfolnak?
Kínoznak?
Szegeznek engem?
Mért panaszkodom?

Uram, bocsáss meg!
Haragban égni
Nincs okom;
Egyebet kérni
Nincs jogom;
Uram, csak áldlak,
Nem panaszkodom.

(Dside Jenő)

Létezik-e húsvéti hangulat?

Ha megkérdezzük egy kisgyermeket arról, melyik az Egyház legnagyobb ünnepe, de nincs kellő rafinériával kiokítva a helyes választ illetően, a legtöbbször azt a feleletet kapjuk: „a karácsony”! A válasz érthető a gyermektől, és nem is róható fel neki. Ez a meggyőződés viszont sokakban később is így él tovább, pedig az örömhír központi üzenetét a húsvéti események, és azok jelentősége adja. Még ha tudjuk is értelemmel, hogy nagyobb a húsvét, valahogy a karácsonyhoz húz a szívünk. Miért?

A karácsonyi történet minden izgalmával és drámájával együtt gyönyörű, szívet melengető. Néhány szereplő és momentum: Gábiel angyal, Szűz Mária, csodálatos ígéret, fogantatás a Szentlélektől, József bizalma és hite, egy kisbaba megszületése (aki nem más, mint a kisdéd Jézus Krisztus, a Messiás), jászol, amely körül feltehetőleg jószágok voltak, ugyanakkor angyali karok, pásztorok, napkeleti bölcsek... Csodák, jóakarató emberek, melegséget árasztó állatok és mindezek felett egy édes kisbaba.

A húsvét története ehhez képest (szinte) nem is gyerekeknek való. Egy kivégzés áll az egyik fókuszában, amely a valaha létezett legkegyetlenebb (és leghosszabb ideig

tartó) módszerrel történik, ráadásul egy fiatalember az elítélt. Csak felsorolásszerűen néhány kép: árulás – Júdás, félelem – Getsemáné kert, erőszak – elfogatás, gyávaság – Pilátus, gonoszság – papok és katonák, kínzás, vér, gyötrelem, fulladás, elhagyatottság, halál és egy dárda hegye, amely által megbizonyosodtak a halál minden kétséget kizáró beálltáról. A történet másik fókuszában pedig két olyan tény áll, ami hihetetlenül zavarba ejtő: a kivégzést követő harmadik napon a halotthoz igyekező asszonyok 1.) üres sírt találnak, 2.) először angyalok adják hírül azt, hogy Jézus nem halt meg, később szemtanúk találkoznak az élő, helyesebben mondva feltámadt Krisztussal. A történet egyik része brutális, a másikat pedig nehéz értelmezni.

A történeten túl pedig ott van a két ünnep hangulata: a karácsonyra minimum egy adventen keresztül készülünk és várakozunk (egy kisgyermek akár sokkal többet, talán közel egy évet is), a szenteste meghittségével pedig kevés dolog kelhet versenyre: kint hideg, bent meleg, egy gyönyörűen feldíszített fa, gyertyafény, csillagszórók, lágy zene, együtt a család, finom ételek, édes sütemények és természetesen sok-sok ajándék. Ehhez képest húsvétra inkább csak a katolikusok készülnek a hamvazószerdán kezdődő nagyböjttel (hiszen elvileg egy baptista nem csak az év egy meghatározott időszakában böjtot, és nem is előírásszerűen), ami sokkal kevésbé felszabadult időszak, mint az advent: a hangsúly az önvizsgálaton, bűnbánaton és megtérésen van, ami abban kerül kifejezésre, hogy a hívő bizonyos napokon lemond a húsevésről. Protestáns egyházakban maga az ünnep is puritánabb. Nincsen fa, nincs gyertya, nincs ajándék, legfeljebb pár csokitojás. Hát hogyan húzna az ember szíve a karácsonyhoz?

Nem a karácsonyt, vagy annak megünneplését szerettem volna degradálni, hiszen karácsonykor az Ige testté válásának, Jézus megszületésének misztériumát ünnepeljük.

De Jézus születésének végső célja az volt, hogy húsvétkor meghaljon és feltámadjon, ráadásul mindezt nem értelmetlenül, hanem azzal az okkal, hogy megváltsa az embert. Mint aki maga is a Szentháromság Isten személye, ugyanakkor teljesen ember is, váltságot szerezve saját, önként vállalt halálával a mi önzőségünkért, szeretetlenségünkért, gonoszságunkért, testiességünkért, egyszóval bűneinkért. Ezt a történetet pedig lehetetlen mákos bejglitől jóllakva, családirag, csupán felidézni (bár a karácsonynak sem csak ez lenne a célja), ez a történet megráz, felzaklat, de legalábbis *válaszút* elé állít. A karácsonyi hangulatot átélhetjük, sokszor keressük, és néha egy kicsit csináljuk. Azt viszont nem mondjuk, hogy „ma olyan húsvéti hangulatom van”. Mert a húsvét áthatja az összes egyházi ünnepet, minden ünnep, minden istentisztelet, sőt Jézus életének minden mozzanata és minden szava is a húsvét felől nézve nyeri el teljes értelmét. Ugyanígy a mi hívő életünk is csak Krisztus váltságahalála és feltámadása felől nézve értelmes.

A „húsvéti hangulat” – ha van egyáltalán ilyen –, nem biztos, hogy kellemes. Sőt, lehet, hogy nagyon is kényelmetlen, szorongató érzést vált ki, amikor arról beszélünk, hogy kísértésekkel, bukásokkal, bűnökkel küzdünk, hogy ezekért a bűnökért mi nem tudunk eleget vezetelni, de van valaki, aki helyettünk vállalta értük a büntetést. Isten újra szeretne minket magához ölelni, szeretne nekünk megbocsátani, amit csak el kell fogadnunk. Ha pedig elfogadjuk, minden nap a feltámadt Krisztus valóságának, az evangélium ránk is igaz voltának örömeiben telik majd, amire nem azt mondjuk, hogy húsvéti hangulat, hanem azt, hogy új élet.

(Bazsinka József)

Virágvasárnap és ami következik!

A Nagyhét a várakozás ideje. Mi lesz a válasz?

Hogyan reagál minderre a Város?

A főpapok és a nép miként mondja ki a saját szavát Jézus hatalmas felkiáltójele után? Nagypéntek az emberek válasza lesz. Húsvétvasárnap Istené.

Mi pedig, két évezreddel későbbi hívek, krisztuskövetők, ebbe a titkos valóságba igyekszünk bekapcsolódni.

Virágvasárnap értsük meg Krisztus üzenetét, halljuk meg szavát, s ezután a Nagyhét napjaiban igyekezzünk a hit, a ráhagyatkozás, a szeretet mind teljesebb válaszát megfogalmazni. Krisztus mellett, Krisztusért, Krisztussal, akiben meglátjuk királyunkat, aki szolgálni tanít bennünket. A bűnbánat, az önmegtagadás, a jócselekedet, az imádság, a Szentírás olvasása és az elmélkedés ennek legyen útja, hogy valóban elérjünk Húsvét örömére.

Miért ment Jézus Jeruzsálembe?

Virágvasárnap a bűnbánatot jelentő nagyböjti időszak utolsó vasárnapja, amivel a kereszténység azt ünnepli, hogy Jézus a halála előtti napokban bevonult Jeruzsálembe. De miért is vezetett akkor Jézus útja Jeruzsálembe? A zsidó vallás ekkor emlékezett meg **peszah ünnepekor** az Egyiptomból való szabadulásról, és bárányáldozatot mutattak be.

Jézus valószínűleg néhány nappal peszah ünnepe előtt jöhetett Izrael kultikus központjába, ám a pontos időpontot nem tudjuk, így virágvasárnap megegyezés alapján lett Jézus Jeruzsálembe vonulásának napja, húsvét előtt pontosan egy héttel.

A Biblia három evangéliumában is szerepel, hogy Jézusnak ekkorra már országos híre volt, ezért a zarándokok odavonultak Jézus megjelenésekor, mert azt hitték,

megkezdődött a **messiási korszak**, amely megszabadítja őket a római elnyomástól.

Annak szimbolikus jelentése van, hogy **szamáron** vonult be Jézus, ugyanis ez a nyáját összetartó pásztorok állata volt, szemben a lóval, amely a katonaság és az erőszak jelképe volt. Ezt korábban már az Ószövetségben is megjövendölte Zakariás próféta, ennek beteljesedését látták a korabeli emberek virágvasárnapkor.

A tömeg **Dávid fiaként** üdvözölte Krisztust, és ebben is a prófécia megvalósulását látták, mert a Messiást ebből a családból várták a zsidók. Jézus mind nevelőapja révén, mind anyai ágon eleget tett ennek a kritériumnak. Lukács evangélista szerint Mária személye eredeztethető Dávid király családjából, míg Máté Ábrahámig vezet vissza Jézus őseit, ahonnan Dávidon keresztül Józsefhez, Jézus nevelőapjához vezet az út. Ezek a családfakutatások azonban már kifejezetten a keresztény kutatások eredményei, a zsidó nemzetségtáblák nem maradtak fenn, amelyek ezeket a tényeket igazolnák.

Messiás várása

Különösen annak fényében volt jelentős Jézus megjelenése a hagyományok szerinti virágvasárnapon, hogy a zsidóság az addig eltelt utolsó mintegy nyolc évszázadban folyamatosan nemzeti **tragédiákat és megalázottságot** élt át, többek között a babiloni, perzsa, görög és római hódítók miatt. Ez alól kivételt csak a makkabeusi korszak jelentett, amikor a Kr. e. 167-ben kitört felkelés és gerillaharcok során rövid időre kiűzték a makkabeusok által vezetett seregek a görög utódállam megszállóit még a jeruzsálemi templomból is.

Jézus korában a nemzet felemelkedésének vágya erősítette a **Messiás várását**, amely a virágvasárnapi eseményben érte el csúcspontját. Ennek megfelelően jólétet, boldogságot és nemzeti dicsőséget vártak a Megváltótól.

A farizeusok nem hisznek benne

A zsidóságon belül egy jelentős rétegre, az írástudókra és az ő vezetésük szellemében élő **farizeusokra** azonban a lelki értelmű messiásvárás is jellemző volt. Ők a mózesi törvény, a tiszta erkölcs, az Istennek tetsző élet szószólói voltak. Ez az írástudó közösség Izraeltől mint Isten választott népétől a mózesi törvények betartását várta el, Jézus viszont liberálisabb volt a törvények betartatása tekintetében.

Jellemző eset a szombat napi gyógyítása, ami miatt a zsidó törvénytudókkal a Biblia szerint **összeütközésbe** is került. Egy másik esetben Jézust Simon farizeus házába hívták vendégségbe, ahol a korabeliek nagy megrökönyödésére szóba állt egy bűnös asszonnyal. Jézus ilyen cselekedetei meggyőzték arról a zsidóság egyik vezető rétegének számító írástudókat, hogy Jézus nem lehet a Megváltó, akit több évszázad óta vártak.

Trónra lépést és lázadást várnak a zsidók

Jézus virágvasárnap bevonulásakor a köznéptől elkülönülő farizeusok és írástudók kivárási álláspontra helyezkedtek, míg a tömeg túlnyomó része lelkesedett az általa Isten fiának tartott személyért. Az elvárásoknak azonban Krisztus virágvasárnapkor nem tett eleget, **nem lépett trónra**, nem koronáztatta meg magát, nem szított lázadást a római császársággal szemben. Az ünneplést azonban elfogadta, ami a lelki vezetésre vonatkozott.

A Bibliában nem szerepel a tömeg felvonulásának részletes története, mindössze a **lelkes együttlét, a közösség egybetartozásának élménye** jelenik meg. A Jeruzsálembé zarándokolt emberek ekkor minden valószínűség szerint arra számítottak, hogy peszah ünnepén lép majd színre Krisztus mint Megváltó.

A később virágvasárnapnak nevezett ünnepélyes bevonulás után a zsidóság vezetői **nem vállalták a nyílt fellépést Jézussal szemben**, néhány nap múlva viszont **titok-**

ban megteszik ezt a lépést, Jézus elfogását és elítéltetését

Virágvasárnap különös ünnep. Egyszerre van jelen a szertartásban az öröm és a halál, a dicsőség és a szenvedés, a nép lelkendezése és gyűlölettől eltorzult kiáltozása. Ugyanazok az emberek, akik az első evangéliumi szakaszban még hozsannát kiáltanak, a másodikban, a passióban már Krisztus kereszthalálát követik.

Ennek a hatalmas és drámai, színektől, képektől és érzelmektől fűtött történés-sornak a középpontjában pedig ott áll Jézus, a csendes, a hallgatag, és mégis hallatlanul erőteljes, egyetlen szavával végpusztulást idéző, templomot tisztító vagy éppenséggel tanító, megbocsátásért imádkozó Megváltó. Ő maga is kétféleképpen áll előttünk: mint a király és mint a szolga.

Király, hisz az Aranykapunk vonul be a Szent Városba, egyéves szamárcsikó hátán, amelyen még senki sem ület. Király, hisz a nép szavai, lelkendezése akként hirdetik meg. „Pueri Hebraeorum” - énekeljük emlékezve a fiatalokra, gyermekekre, akik Virágvasárnapon a királyi udvartartás apródjaivá, heroldjaivá lesznek. Királyként érkezik Krisztus, hisz beteljesíti a próféciákat, és első útja, a bevonulás maga nem máshová visz, mint magába a Templomba. Ugyanazt teszi most Krisztus, mint tették a babiloni fogságból hazatérők vagy a Makkabeusok - megnyílnak előtte a város kapui, a nép hódol előtte, ő pedig megtisztítja a Szentélyt, mondhatni szakrálisan birtokba veszi királyságát ő, az Isten Fia.

Ugyanakkor szolga is, s ezt már a bevonulás közben is érezzük. A méltatlankodók, a túlbuzgók, a rosszmájúak fékeznek az ünneplést, elhallgattatnák az éneklőket. Már ekkor érződik az emberi ellenszenv és gonoszság ereje, amely a legszebb pillanatot is tönkre teszi. De Jézus mindettől nem retten meg. Szolga ő, hát nem zavarja meg, ha az emberek sajnálják tőle a hódolatot. Tudja nagyon jól, hogy az ő szolgaságának valódi értelme abban áll, hogy engedelmes Fia az Atyának. Épp ezért ha az emberi di-

csőítés el is hallgat, a kozmosz fogja a dicséretet zengeni neki. A kövek, az élettelen világ egész létével magasztalja őt. Ebben a pillanatban már rávetül a passió árnya a virágvasárnapi bevonulásra. Már ekkor ott állnak az út szélén az emberek, akik elveszejteni akarják a Messiást. Már ekkor felüti fejét az emberek között a széthúzás, a véleménykülönbség. Mindez egyenesen vezet a nagypénteki tragédiáig, amikor egy gyilkos élete fontosabb lesz a nép számára, mint az élet adójáé.

Krisztus mindezzel tisztában van. Miután élete legutolsó szakaszát Jeruzsálemtől távol töltötte, hisz nem jött még el az ő órája, most megérkezik a városba, a lehető legnagyobb nyilvánosság közepette. Nem bujkál. Sőt mi több, a templomba való dicsőséges bevonulással, s a templommegtisztításban tetőző menettel mindennél világosabban, egyértelműbben mondja ki: Jeruzsálem, megérkezett a királyod. Innentől kezdve nincs kitérés, nincs fondorkodás. Olyan felkiáltójel ez, amelyre felelni kell. Ha a főpapok nem lépnek semmit, akkor azzal a nép előtt mintegy elismerik Krisztus királyi fenségét. Épp ezért mindabban, amiről a jeruzsálemi bevonulás szól, döbbenetes tudatosságot kell meglátnunk. Nincs ebben véletlen. Ez nem egy hirtelen, spontán népünnepély. Jézus az imádságban, az Atyával a Szentlélekben beteljesülő közösségében érkezett a pontra, amikor ki mondja: itt az óra. Húsvét van, a város tele a legmeszszebbről érkezett zarándokokkal. Amit tesz, amilyen útra elindul, nem csak Júdeában, de az egész zsidó világban visszhangra kell, hogy találjon. Ezen a ponton Krisztus nem vár többé. Nem vitatkozik többé. Nem folytat polémiát többé. Mindennek vége. Most, királyként és szolgaként kimondja önmagát a Szent Városban. Ez Virágvasárnap.

Forrás: <http://www.evangelikus.hu>

Mikor irányítom én a dolgokat és mikor Isten

– Olajra van szükségem - mondta egy szerzetes és ültetett egy olajfacsemetét.

– Uram - imádkozott -, esőre van szüksége, hogy érzékeny gyökerei ihassanak és növekedjenek. Küldj gyenge záporokat! És az Úr küldött gyenge záporokat.

– Uram - imádkozott a szerzetes -, a fának napsugárra van szüksége. Küldj napfényt, könyörgöm! És a nap ragyogott, bearanyozva a felhőket, melyekből esőcseppek hullottak.

– Most fagyot adj, Uram, mely megerősíti a fa szöveteit! - kiáltott a szerzetes. És íme, a kis fa ragyogott a fagyban, de estére elpusztult.

Ekkor egy másik szerzetes kereste fel, és elmondta az ő tapasztalatait:

– Én is ültettem egy kicsi fát, és amint látod, gyönyörűen fejlődik. Istenre bíztam a fát. Ő alkotta, jobban tudja, mire van szüksége, mint egy magamfajta ember. Nem szabtam feltételeket. Nem határoztam meg módokat, és módszereket. "Uram, küldd azt, amire szüksége van - imádkoztam - esőt, napfényt, szelet, vihart vagy fagyot! Te alkottad, te tudod."

(Adj helyet a jónak - 114./2014.)

„Vedd életemet a kezébe és tedd vele, ami neked tetszik. Ezentúl nem utasítom el magamtól sem az örömeiket, sem a nehézségeket, amelyeket beleszóttél az életembe. Elég, ha azt tudom, hogy minden dicsőségedre szolgál. Minden terved jó. Mert minden szeretet. Csak önmagamtól szabadíts meg! Add, hogy hallgatagon, csöndesen belemenyugodjak szent akaratedbe. Akkor majd felgyullad szívemben örömed fénye. Lángja a Te dicsőségedre lobogjon, csak azért éljek! És töltsd be egész életemet a szeretet egyetlen gondolatával és egyetlen kívánságával, hogy szerethesselek, nem az érdemért, nem is a tökéletesség, vagy az erény szentségéért, hanem egyedül teérted, Istenem!

“Az idő nem fontos, ne sajnáld a napokat. Az ünnepi ebédhez a szakácsnő sok-sok mindent belevág egy nagy fazékba, ezért fogadj be te is mindent. Hordozd saját magad és mások fájdmát, a titkokat, melyek körülvesznek. Ne siess! Az eszmélés lassan, de biztosan, végtelen csendben, derűsen történik. Környezeted megzavarhatja, de meg nem szakíthatja mindezt. Lassan lehiggadsz, megnyugszol. Kitisztulnak gondolataid, vágyaid, hatalmas béke önt el. Megvilágosodsz. Felsejlik Isten végtelen nyugodt keze vonása a világon. Mint felhővé szelídült tajték, onnan fentről mindent sokkal tisztábban fogsz látni. Források fakadnak fel benned. Érezni fogod magadban az erőt, amely most már nem magadért: értük, a világért fakad. Már nem harcolni akarsz, hanem teremteni. Nem gyűlölsz senkit és semmit, nem pusztítani akarsz, hanem segíteni, alkotni, életet adni, a beléd áramló fényt továbbengedni, -árasztani. Hiszed, hogy nemcsak része vagy a világnak, hanem partnere a mindenséget szeretetből szakadatlanul tovább teremtő Istennek.... Érzed a hegyeket mozgató erőt magadban, tudod, hogy emberek fognak születni, talpra állni, gyógyulni szavadra. De még ez sem fontos.

Semmi sem fontos, csak az a KAPCSOLAT, mely nap mint nap, lassan felkel, és beragyogja világodat. Istennek társa vagy...” (Böjte Csaba)

"Semmiért se aggódjatok..."

Filippi 4:6.

Milyen szívmengető biztatása van Isten Igéjének. Csak igazán azt nem értjük, hogy mire alapozza az, aki megfogalmazta. Pál apostol ugyanis börtönben ül. Onnan írja ezt a levelet. Mégis ezt írja egy egész gyülekezetnek. Vajon a börtönben élt át valami olyat az apostol, amiből rájött, hogy nincs miért aggódnia, sem neki, sem másoknak? Vagy valami másból fakad ennek a

bátorító üzenetnek a háttere? Másból bizony: az Úrral való szoros kapcsolatából. Mert nemcsak úgy odalöki Pál egy egész gyülekezetnek ezt a pozitívnek tűnő gondolatot, hanem meg is magyarázza, hogy miért ne aggódjanak semmiért. Az aggodás ugyanis nyugtalanságot jelent. Valami szorongóvá, nyugtalanná teszi az embert, ami még meg sem történt, de bizonyára meg fog történni. Előre aggódunk, idegeskedünk a jövőben bekövetkező események miatt. Milyen balgák is vagyunk, amikor így teszünk! Olvastam valahol, hogy a jövővel kapcsolatos aggodalmaink 95%-a nem szokott teljesülni. Ehhez képest amennyi stressz, szorongás van a ma emberében, igazán megdöbbentő. De nekünk, hívő embereknek azért kellene sokkal kevesebbet aggódnunk, mert azt ugyan mi sem tudjuk, hogy mit hoz a jövő, de azt tudjuk, hogy a hatalmas Isten kezében van. Annak az Úrnak van kezében a számunkra ismeretlen jövő, aki megteremtette ezt a világot, aki Jézusban elkészítette minden bűnre a bocsánatot, aki örök életet ad a Benne hívőknek, és akinek kezébe már odatettük az életünket. Ez egy hallatlanul nagy nyugalmat, békességet kellene jelentsen számunkra. Vagy nem tettük bele egészen életünket az Úr kezébe?

"Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt." (Filippi 4:6.)

Fel kell ismernünk, hogy mindennapi tevékenységeinkhez, küzdelmeinkhez erőre van szükség. A mi erőnk azonban véges, éppen ezért kell abból a forrásból meríteni, mely kiapadhatatlan! "Akik az Úrban bíznak, erejük megújul" - ismerjük jól ezt az ígét, de gyakran megfélekedünk róla! Életünkben sokkal több aggodás, nyugtalanság van jelen, mint kellene! Mit teszünk ezekkel? Pál apostol azt javasolja, hogy semmiért se aggódjunk, egyszerűen csak vigyük Isten elé imáinkban életünket, és ha mindezt hálás szívvel és rendszeresen tesszük, akkor Isten rendíthetetlen békéjét kapjuk

meg! Van egy olyan fegyver a kezünkben, amellyel életünket és mások életét is meg tudjuk változtatni! Ez a fegyver szó szerint a kezünkben, az összekulcsolt kezünkben van! Az imádság által ugyanis Isten erejét hozzuk életünkbe! Isten ereje körülményeket és kapcsolatokat tud megváltoztatni. Segít megbirkózni az élet napi problémáival. Meg tud gyógyítani testi és lelki bajokat. Segít házassági problémák és anyagi nehézségek legyőzésében. Tulajdonképpen mindenfajta nehézséget, válságot vagy csüggedést megold! Valaki azt mondta, hogy amikor dolgozunk, akkor mi tesszük a dolgunkat, amikor pedig imádkozunk, akkor Isten végzi a munkát! Természetfölötti ereje az imádkozók rendelkezésére áll, akiket az a meggyőződés hat át, hogy Isten mindent mássá tehet! A kételkedők érvelhetnek azzal, hogy a meghallgatott imádságok csak a véletlen művei, de amint egy angol érsek egyszer megjegyezte: "Csodálatos, mennyi a véletlen egybeesés, amikor valaki elkezd imádkozni."

Pál apostol természetesen tudta, hogy mit jelent aggódni. Tudta, hogy a hívő ember sem mentes az aggódástól, de megtalálta ennek a lehető legjobb ellenszerét. Kipróbálta, gyakorolta, bevált, és másoknak is ezért ajánlja. Ebben áll az apostol hitelessége. Nem ránk akar sózni valamit, ami vagy bejön, vagy nem, hanem tudja, hogy működik, hatásos, áldásos következményekkel jár. Az imádkozásról van szó. Az Isten előtti hálás szívű imádkozásról. Ha valami aggaszt, akkor kezdj el imádkozni. Még pedig ne csak úgy a kéréseidet zúdítsd az Úrra, hanem előbb fogalmazd meg, hogy mi mindenért vagy hálás Istennek. Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt. Aki csak kérni tud Isten előtt, az hasonlatos ahhoz a gyermekhez, aki mindig mindent megkap, amit kér, de megköszönni nem szokott semmit. Ez egy hálátlan lelkület, amely önzőséget takar, mert csak azt várja, hogy állandóan adjanak neki, míg ő képtelen a leg-

kisebb dolgot is adni, ez pedig a köszönetmondás, a hála. Lehet, hogy nincs is ilyen gyermek a világon, de a tanulsága levonható számunkra ennek a gondolatnak: Isten elé nem csupán kérések garmadájával kell odaállnunk, hanem szívünk hálájával is. Ha ugyanis nincs bennünk hála, akkor nem fog csökkenteni az aggodásunk sem. A hála ugyanis arról árulkodik, hogy észrevesszük, meglátjuk Isten áldásait életünkben, és nem felejtjük el megköszönni sem. Meglátjuk, tehát megtapasztaljuk, hogy Isten eddig is jelen volt életünkben, eddig sem feledkezett el rólunk, tehát ezután sem fog. A hálaadással teljes kérés őszinte bizalomról árulkodik. Bízom az Úrban, mert már sokszor bizonyította, hogy bízhatom Benne, ezért hálát adok, és kéréseimet is ezzel a lelkülettel tárom eléje. Így szoktunk imádkozni?

Az apostol tulajdonképpen azt kéri a filippibeli gyülekezet tagjaitól: bízzatok az Úrban! Ezzel nem azt mondja, hogy majd csak lesz valahogy, vagy olyan még nem volt, hogy valahogy ne legyen, hanem azt mondja, hogy Isten kezében van a jelen és a jövő is. Egy régi szép ének ezt így fogalmazza meg: Bizzál az Úrban, rólad Ő meg nem feledkezik, sorsod sötétlő árnya közt, szent arca rejtezik.

Nem tudjuk, hogy mit hoz a jövő. Nem is az a feladatunk, hogy előre tudjuk, mi vár ránk, hanem az, hogy bízzunk az Úrban! Nekünk, hívő embereknek, és a belőlünk álló gyülekezetnek az a feladatunk, hogy Istenre bízzuk magunkat! Akár jó következik ránk, és sikerülnek terveink, akár kevésbé jó vár bennünket, nekünk akkor is az a feladatunk, hogy bízzunk az Úrban! Ne magunkban bízzunk, mert csalódnunk fogunk. Ha önmagunkban, fiatalságunkban, erőnkben, ügyességünkben, okosságunkban bízzunk, hamar csalódnunk fogunk. Nem is kér ilyesmit tőlünk a Szentírás sehol. Arra viszont kér, hogy minden utunkon gondoljunk Istenre és ne a magunk eszére támaszkodjunk, mert Ő egyengetni fogja ösvényeinket. (Példabeszédek 3:6) De jó lenne napról napra előre haladni ebben a bizalomban!

"Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadás-sal tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt, és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban."

Isten Igéje imádkozó életfolytatásra biztat bennünket. Ez az élő Istennel való szoros kapcsolatot jelenti. Belegyökerezést az Úrba, az Ő akaratának keresését és megcselekvését. Ennek pedig következménye van személyes életünkre nézve, melyet így fogalmaz meg az apostol: és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Az imádkozó élet Istenre hangolt emberi élet valójában. Ennek pedig következménye egy olyan lelki béke, melyet senki és semmi nem adhat számunkra, csak az Úr Jézus Krisztus. Ő azt mondta búcsúbeszédeiben tanítványainak, hogy Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen. Ez a békesség a mindenkori tanítványoké lehet. De milyen békesség ez? Nézzünk rá két példát a Szentírásból! Biztosan emlékszünk arra a történetre, amikor a tanítványok hajója viharba kerül, és Jézus is ott van a hajóban, csak éppen alszik. A tanítványok mindent megtesznek azért, hogy mentsék a menthetőt, de nem bírnak a természet erőivel, és a legvégsőnek tűnő pillanatban felébresztik Jézust, aki szavával lecsendesíti a tomboló vihart és megkérdezi övéit: Mit féltetek, ti kicsinyhitűek? Itt e történet kapcsán most "csak" arra csodálkozunk rá, hogy Jézus a vihar ellenére milyen békésen aludt. Ez tényleg nem mindennapi békesség - mondhatjuk őszinte csodálattal. Aztán gondoljunk arra, amikor Jézust elfogják, kivallatják, elítélik, és ahogyan meghal a kereszten. Semmi teátrális jelenet, semmi kiakadás, ordítózás, méltatlankodás. Mert Ő ezért jött, és ilyen megmagyarázhatatlan isteni békességben hordozta el ezeket az eseményeket. Tehát a Jézus békessége

azért különleges, mert nem függ a körülményektől. Nincs rá kihatással sem az anyagi, sem a politikai helyzet, sem semmi más. Ilyet kívánok mindnyájunknak! Ennek lehetősége ott van előttünk: imádságos életfolytatás, belegyökerezés az Úrba, újra és újra hálával elé tárni kéréseinket, bízni Benne és a körülményeinktől független békességünk lesz. Vagy már van is?

(Forrás: Napi ige és Gondolat - 2012.)

F A K A N Á L

Burgonyás kenyérben sült sonka

Hozzávalók: 30 dkg finomliszt, 1 dkg élesztő, 25 dkg főtt [burgonya](#), 4 dl víz, 60 dkg főtt sonka, só, köménymag

Elkészítés: A tésztához valókat alaposan összegyúrjuk a felfuttatott élesztővel, és enyhén megsózzuk. Cipót formálunk belőle, és körülbelül 20 percig állni hagyjuk. A tésztát kinyújtjuk, belesomagoljuk a sonkát. A tetejét megkenjük langyos vízzel, valamint ízlés szerint egy kis sóval, köménnyel megszórjuk.

Sütőlapra vagy tepsibe helyezzük, majd 180 C fokon pirosra sütjük.

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: vasárnap 9 órától 10 óráig (nyári időszakban 9.30 tól imaóra)

Ifjúság biblióra: pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Elöljárósági megbeszélés: a hónap első vasárnapját követő szerda 18 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Katona Béla**

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04